

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

[iii].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

fima, cum quâcunq; determinatè cognitâ, videat aliam perfectiorem, aliàs hæc series non esset infinita. Dum itaq; dicitur : *Deus potest producere perfectissimam, quâ potest producere;* falsum est suppositum, & consequenter ipsa propositio; omnis enim propositio de subiecto non supponente, et si identica, est falsa; quales sunt hæc : *Anti Christus sanctus est sanctus : Deus potest facere omnes divisiones continui, quæ possunt fieri.*

III. Infinitum categorematicum creatum in omni genere perfectionis in terminis repugnat; hoc ipso enim esset ens à se, adeoq; non creatum. Implicat quoq; hoc infinitum tã in extensione, quàm in intensione & numero; sequeretur enim duas multitudines aut longitudo-nes infinitas (idè facilè duobus in intensio- ne infinitis applicabitur) etiã post subtractos uni multos millones unitatum aut palmorũ, alterã remanẽte integrã, fore ejusdem speciei (omnes quippè multitudines & magnitudi- nes infinitæ, qualis adhuc remanet multitudo infinita post quamcunq; subtractionẽ partiũ finitarũ, in ratione multitudinis & magnitu- dinis sunt ejusdem speciei, non minùs, quàm omnes numeri septenarii in ratione numeri)

& inter se æquales; quia etiam post factam in una subtractionem sibi congruent; ponatur enim multitudo V. G. Angelorum infinita, ex qua subtracti sunt mille, juxta multitudinem hominum, ex qua subtracti sunt nulli, ita, ut primus ex multitudine Angelorum associetur primo ex multitudine hominum, nullus restabit homo, qui non habeat socium Angelum, vel si qui restent sine socio, erunt postremi mille; sed in infinito ex ea parte, quâ infinitum est, non dantur ultimi, aut excessi ab alio numero vel extensione; inconceptibile enim est, quomodo infinitum minus in numero habeat terminum extrinsecum, nimirum alterum infinitum majus in numero, à quo excedatur, & non etiam habeat terminum intrinsecum, id est, unitatem, quæ excedatur: adeoque sequeretur totum, qualis est multitudo Angelorum ante subtractionem istorum mille, æquale esse parti, qualis est ista multitudo post subtractionem, cum multitudo ista, quæ est ante subtractionem, & quæ est post illam, æqualis sit uni tertio, nempe multitudini hominum. Sequeretur dein etiam, non fore has multitudines ejusdem speciei & æqua-

æqualitatis, cum de essentia cujuscunq; multitudinis aut magnitudinis sit, per quamcunq; additionem vel ablationem mutare speciem, & reddi alteri, cui antea erat æqualis, & cui nihil accessit vel decessit inæqualem. Dato igitur unum infinitum esse majus altero V. G. infinitum capillorum infinito hominum, quorum sunt capilli, idem adhuc simul esse alteri æqualis, jam est probatum: quia si ex abrasis hisce capillis dentur dein singuli singulis hominibus ex ista infinita hominum multitudine, nunquam deficient homines, quibus dentur. Malè autem dicitur, æqualitatem & inæqualitatem in infinitis locum non habere, cum verum maneat axioma Euclidis; *quæ sibi congruunt* (qualiacunq; ea sint, sive finem habeant, sive non) *esse sibi æqualia*: & certè Personæ divinæ, utiq; infinitæ, in symbolo sibi dicuntur coæquales. Malè quoq; dicitur, infinitum solummodò materialiter unum esse majus altero, augeri vel minui; formaliter verò semper unum alteri esse æquale; præterquam enim, quòd hac ratione maneat absurdum, totum nimirum & partem sumpta materialiter esse æqualia, infinitum formaliter

maliter à parte rei præter unitates palmos, gradus intensiõnis, nihil est; undè si ea minuantur vel accrescant, infinitum formaliter dicitur minui. Malè demum dicitur, posse infinitum utrimquè claudi terminis, modò partes his terminis clausæ sint innumerabiles & successivè transiri nequeant. Præterquam enim, quòd hoc non elidat rationè nostram, est hoc idem, ac dicere; posse interminatum terminari, cùm de ratione infiniti sit, carere termino ex ea parte, ex qua est infinitum, Ad hæc, unde probatur, spatium illud intermedium non posse successivè transiri, infinitas æternitatis partes jam transisse, nisi quia nulla earum est prima, nullus palmus talis spatii est primus, adeoq; nisi ratio infiniti defumatur ex negatione primi & ultimi termini. Deniq; in linea infinita terminata utrimquè palmo primo & ultimo infinite inter se distantibus palmorum intermediorum infinitorum aliqui sine dubio distabunt à primo palmo infinite V. G. penultimus, antepenultimus, & sic consequenter: alii finite V. G. secundus, tertius, quartus, & sic consequenter: hi palmi à primo distantes finite, non erunt finiti, aliàs finita distantia per adje-

adjectionem unius palmi fieret infinita, cum palmus ultimus immediatè sequens hos palmos finitos finitè distantes à primò, distet infinitè à primò: non erunt etiã infiniti; implicat enim inter palmos finitè distantes à primo non dari ultimum. Nec dicas: inter hominem & lapidem, veluti duos terminos extrinsecos, clauduntur infinitæ species creaturarum possibilium: nam hoc permissò, homo & lapis non erunt tales termini, vi quorum possit assignari ex illis creaturis intermediis ultima, sicut vi termini intrinseci, quo clauditur infinita linea, vel extrinseci V. G. spatii contingentis proximè lineam infinitam, demonstrari potest ultimum lineæ.

IV. Non tamen hæc similesve rationes, quibus infinitum categorematicum oppugnatur, militant pariter contra syncategorematicum; sicut enim implicat, infinita syncategorematica secundum se tota poni, propter potèntialitatem, quam essentialiter includunt, sic implicat illa secundum se tota ad invicem cõparari, & dici majora vel minora, sive secundum collectionem illam infinitam (quæ utpote chimærica nunquã erit) habere